

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 180. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388007392/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

lem æstetiske Kunstdommere, alle finde de Fejl, men ikke alle de samme; hvad een roser laster en anden; og vilde Forfatteren i en ny Udgave tage enhver Retteise og Udsættelse tilfølge, skulde det gaae ham med hans Bog, som det efter Fabelen gik hin aldrende Mand med hans Hoved, af hvilket en ung Elskerinde udrykkede de graae Haar, og en ældre de sorte: saa den føjelige Stakkel tilsidst beholdt slet ingen tilbage, men sad der aldeles skallet imellem dem. Men mange skarpe Dommere ere ikke altid et ondt Tegn; det viser, at man *leder efter Fejl*. De tvende Parter vare dog alle enige: at hun sang guddommeligt, og at hun havde en – *stor Mund!* Dette sidste maatte jeg selv skjøndt ugjerne, indrømme. Men sandelig! ingen af os havde endnu *set hende*.

Midt under Aftensmaaltidet kom hun igjen. Den opmærksomme Vertinde overlod hende sin Stol ved Siden af mig med den Ytring: at de to franske bedst vilde underholde hinanden. Det traf ind; thi aldrig før havde jeg hos noget Fruentimmer fundet saa fin en Belevenhed forenet med saa dyb en Følelse; og dog skiftede hun med ejendommelig Lethed Æmnet, saa ofte jeg bragte et nyt paa Bane. Hvor gjerne havde jeg gjort hende selv til eet! men paa den lige Vej gik dette jo ikke an, og Omveje ledte ej heller til Maalet, eftersom hun bestandig bøjede af, eller vel endog med et kunstigt Spring vendte heelt tilbage. – Skade – tænkte jeg tidt – at den Mund, der taler saa smukt, ikke selv er det!

Jeg erfarede ikke meer, end hvad jeg allerede forud havde formodet: at Comtessen var hendes Velgjørerinde og eneste Veninde.

6. Julebal

Mån vil finde det naturligt, at jeg beholdt mit sidste Natteleje; og ligesaa, at jeg en heel Time lyttede ved Tapetdøren. Men forgjæves: jeg hørte ikke det allermindste til de *Uforklarlige*. Omsider jog Søvn og Kulde mig frå min Lurepost i Seng.

Efter en uafbrudt og kvægende Hvile vaagnede jeg først i Dagbrækningen. Jeg klædte mig paa, og gik hen til Vinduet. – Det var Tøvejr. Graa Regnskyer drev ilende og lavt hen over Skoven – den mørke Skov der nylig stod smykket til Julen i Vinterens prægtigste Solvmor. Saaledes – tænkte jeg – aflægger den unge Hustrue sin Bru-